

Margherita Guidacci | Salze

6'

InfoLlibres

“Neurosuite”, de Margherita Guidacci

Poesia | El vers entés com l'art d'empunyar el crit

Josep J. Conill

15/05/2026 16:00

Puc assegurar que *Neurosuite*, de la italiana Margherita Guidacci (1921-1992), l'últim llibre publicat per Salze dins la seua col·lecció de traduccions de poesia selecta, que arriba així al sisé volum, no deixarà indiferents els bons lectors del gènere.

Et pot interessar

“Miguel Ángel López-Egea. Tradició i modernitat”, de Francesc Vera

Els més venuts a Detroit, a Alcoi

Rafael Armengol i la introducció del pop art en la pintura valenciana

En primer lloc, perquè els traductors hi anostren amb lloable perícia l'obra d'una escriptora pràcticament desconeguda per aquesta part del món, però sobretot per la intensitat radical d'**una veu capaç de transmetre, entre altres qüestions, l'experiència de l'internament psiquiàtric amb una sensibilitat trasbalsadora.**

Potser els trets més característics de l'escriptura de Guidacci siguen la penetració i la lucidesa poc habituals amb què el poemari que dona títol a l'antologia, publicat en 1970, aborda el descens als abismes de la malaltia mental, dues virtuts distintives d'aquells escriptors avesats a empunyar

“...el seu crit
com un coltell per obrir-se senda
en el bosc que els traeix els passos”.

L'autora hi dissecciona els més diversos aspectes de la relació terapèutica, **des de l'actitud entomològica, paternalista o empàtica de certs metges envers els pacients, fins a les reaccions d'aquests, entre la complaença de qui es veu com un cas interessant i l'abatiment de la resta**, sumida en el desconcert i exposada a la incomprensió de les visites procedents de l'exterior.

La seua és una mirada térbola que evoca la de Monica Vitti en la pel·lícula // *deserto rosso* (1964), de Michelangelo Antonioni, tal com sembla insinuar el poema “Un residu de civilització industrial”.

MARGHERITA GUIDACCI

NEUROSUITE
NEUROSUITE

*Prefaci, selecció i traducció
de Marta Vilardaga i Josep Porcar*

Val a dir que la poesia de Guidacci —desproveïda de rimes i composta majoritàriament en una modalitat molt continguda de vers lliure, sovint propera a la dicció tradicional, tot i que no defuig tampoc el vers de llarg alé o les formes epigramàtiques— es troba als antípodes de la tradició de certs poetes, com ara Antonin Artaud o Leopoldo María Panero, que van convertir la bogeria en senyal distintiu de la seua escriptura.

Per contra, *Neurosuite* se'ns presenta com una descripció de l'itinerari pels cercles infernals de la clínica neurològica, aquest lloc desafecte que tant podria ser "l'última casa dels vius / o la primera dels morts", duta a terme amb una discreció exempta d'escarafalls i una netedat expressiva sense a penes parangons.

Hi cal destacar sobretot l'examen de **l'íntima alienació inherent a la malaltia mental, que l'electroxoc i la medicació transformen en un "buit abrupte", en la sensació que "Tu mateixa ets la neu que cau al teu voltant"** i submergeix l'escriptora en un estat presidit per la constatació que

"la solitud que tu ets
és la pitjor companyia
com la companyia
és la pitjor solitud".

Però, si bé va saber transformar el pas pel psiquiàtric en el moment culminant de la seua trajectòria literària, constituïria una simplificació injusta reduir-la a un únic llibre. Parlem d'una trajectòria encetada l'any 1946 amb la publicació de *La sabbia e l'Angelo* —on ja donava mostres de la seua manera de fer sentenciosa i meditativa, allunyada dels corrents imperants a l'època— i que es va prolongar durant dècades, fins a l'aparició pòstuma d'*Anelli del tempo* (1993).

L'antologia ofereix una mostra ben representativa de la diversitat d'assumptes que van trobar cabuda en els seus versos, molt sensibles als avatars de la història contemporània i a les dificultats de la ment humana per entendre la inhumanitat —ni Auschwitz ni Hiroshima la van deixar indiferent,

per dir-ho en poques paraules—, però també a la naturalesa de la poesia com a indagació sapiencial i a l'expressió dels sentiments sorgits a l'atzar de la pròpia circumstància personal.

En donen testimoni poemes com ara “La Via Crucis de la humanitat”, la sèrie de composicions dedicades a les sibil·les, figures mítiques que en la seua obra encarnen la força de la inspiració poètica, així com els emotius versos del recull *Inno alla gioia* (1983), motivats pel retrobament amb un antic amor de joventut, gràcies al qual es va reconciliar amb si mateixa i va comprendre que **un instant de plenitud pot justificar una vida sencera, perquè si l'alegria no es trobés constantment amenaçada pel risc i la mort, seria una experiència gratuïta, indigna de tal nom.**

En el primer poema del seu primer recull va escriure uns versos que podríem erigir en divisa de la seua producció sencera:

“Qui crida des de l'alta divisòria d'aigües se sent a les dues valls.
Per això la veu dels poetes l'escolten els vius i els morts”.

L'autor d'aquestes línies no es troba en condicions d'afirmar si els morts arriben a escoltar la veu dels poetes, però no té cap dubte que Margherita Guidacci sí que va ser capaç d'escoltar, fins a les últimes conseqüències, les veus dels vius i els morts i de traslladar-les després amb envejable encert a la seua poesia.

Més notícies

